

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110264864/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

MELAMPE

Her paa trækker de ud. Trompetterne blæser, og de gaaer løs paa hinanden. Naar de har figtet noget, kommer Dorothea ind med udslagen Haar og raaber:

SCEN. 6.

Dorothea. De andre.

DOROTHEA.

Ach! holder inde lidt! jeg har et Ord at sige.

POLIDOR.

See hvilken Dristighed, bort u forskammet Pige,
Med mindre af mit Sverd du først opoffres vil.

DOROTHEA.

Det som har opvakt Strid, er ikke meere til.
I begge Fruers Navn jeg byder at ophøre.

LEANDER.

Det Navn alleene kand en stakket Stilstand gjøre.

DOROTHEA.

Til Blods Udgydelse er ingen Aarsag meere,
Stik Sverd i Skeeden ind: Melampe myrdet er.

LEANDER.

Melampe myrdet?

POLIDOR.

Hvad? Melampe meere ey lever!

O Himmel! hvis saa er ---

LEANDER.

Mit heele Legem bæver.

Ach! hvilken Tidende!

POLIDOR.

O hvilket Tordenslag!

LEANDER.

Melampe myrdet!

POLIDOR.

O! en u lykkelig Dag.

LEANDER.

Hvo haver dristet sig et saadan Mord at gjøre?

DOROTHEA.

Et selsomt Eventyr I her skal faae at høre:

ACTUS V, SCENA 6.

Pandolfus kommen er nys u-formodentlig.
Da ham Aarsagen blev fortalt til denne Krig,
Han begge Søstre først forsøgte at forlige;
Men da af Ord de ey sig vilde lade sige,
I Vrede strax begav sig til Lucilia,
Som myndig Broder tog Melampe hende fra.
(Jeg kand ey tale meer, saa Sorgen Hiertet trykker)
Og med sit hvasse Sværd i tvende lige Stykker
Melampe deelede. O! et u-hørlig Mord!
Jeg kand af Rædsel ey fast tale meer et Ord.
Naar jeg der tænker paa, jeg Øyen strax maa væde;
Gir mig, O Ridder! et Øyeblik at græde,
Den sidste Pligt jeg mod Melampe vise maa.
Nu vil jeg videre med min Histori gaae.
Han for Lucilia den eene Part fremlagde:
Vanskabte Søster, see det er din Deel, han sagde;
Til Philocyne jeg vil skikke anden Deel,
Thi begge ikke kand Melampe nyde heel.
Den Hiert har som Staal, hvis Øyen ikke rinder,
Natur, som Tiger, der sig ey bevæget finder
Af saadan Hændelse, af sligt u-hørligt Mord.
Lucilia af Skræk ey talde et Ord,
Men som et afhugt Træ paa Marmor-Gulv nedfalder,
Og med en hikkend Røst mig til sig sagte kalder:
Flyv Dorothea som en Pii! hun sagde, hen,
Siig Polidor, at nu Leander blir hans Ven.
Byd dem, ey Avind-Skiold meer mod hinanden føre,
I Skeden stikke Sværd, en ævig Fred at giøre;
Siig, mod Pandolfus de foreenes begge maa;
Fortæll den Gierning, som du ham bedrive saae:
Hvad Tyrannie han mod Melampe haver øvet,
I tvende stykker at med Sværd han den har kløvet;
Siig, Aarsag mellem os ey meere er til Krig,
Men at Pandolfus den forflyttet har paa sig.
POLIDOR.
Slig Hændelse en stor Forandring kand forvolde.

MELAMPE

LEANDER.

Vi i det mindste maa med Striden lidt opholde,
Til meere Kundskab vi om dette Mord kand faae.

POLIDOR.

Jeg er tilfreds; vor Sag kand lige aaben staae.

SCEN. 7.

Lucilia. De andre.

LUCILIA.

I Heldte, kaster Sverd, hinanden strax omfavner,
Melampe myrdet er, at stride meer ey gavner,
Forny'r det forrige og gamle Venskabs Baand,
Bortkaster Glavind, og hverandre giver Haand!

LEANDER.

I mig at drage Sverd, min Jomfru, haver bydet,
For eder, ey for mig, jeg Venne-Blod har gydet,
Min Vrede grundet sig paa eders Vrede har,
Jeg var kun ivrig, for min Jomfrue ivrig var,
Forlod min Ven, thi I mig bød ham at forlade,
Jeg haded Polidor, thi I befoel at hade;
I eder har af mig, min Jomfru! kun betient
Som af et Redskab; I var Haand, jeg Instrument.
At elske Polidor I atter mig nu byder,
Strax i at elske ham min Jomfru jeg adlyder,
Jeg stikker Sverdet ind, jeg favner om min Ven;
Saa snart I hader ham, jeg trekker Sverd igien.
Jeg ingen Villie har, jeg er ikkun Machine,
Det Hjal, som driver, er min Jomfrus Nik og Mine,
Som Siælen driver nu til Had, til Kierlighed,
Til Hævn, til Medynk, nu til Krig og nu til Fred.

LUCILIA.

Jeg byder eder da, Leander, Fred at gjøre.

LEANDER.

All Had og Fiendskab paa min Side skal ophøre.

POLIDOR.

Min Philocynes Nik jeg først opbie maa,
Men der jeg hende seer i Møde os at gaae.